

A romantic couple embracing at sunset. The man is wearing a grey t-shirt and the woman is wearing a light-colored dress. They are standing on a rocky shore with a body of water in the background. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow.

BEFORE WE FALL

NEW YORK TIMES EN USA TODAY BESTSELLERAUTEUR

AURORA ROSE
REYNOLDS

I*k word niet goed.*

Met een vuist tegen mijn maag gebald lees ik de tekst die zojuist opnieuw op Bowies computer is verschenen en probeer mezelf ervan te overtuigen dat ik verkeerd begrijp wat ik zie.

Het werkt niet. Hoe vaak ik het bericht ook lees, de woorden veranderen niet.

Hoe laat denk je hier te zijn? Tucker werkt tot laat, dus hoeven we ons over hem geen zorgen te maken.

De simpele vraag lijkt onschuldig, maar de foto in de bijlage van een mooie vrouw met donker haar die een rood kanten lingersetje aan heeft bewijst dat ik dit niet verkeerd interpreteer.

‘Mammie!’ roept Kingston, waardoor ik schrik en de laptop dichtklap. Mijn mooie jongen met zijn donkere haar en bruine ogen — beide kenmerken van zijn vader — komt vanuit de woonkamer de keuken in gedarteld. ‘Gaan we nu naar buiten?’

‘Ja.’ Ik sta op van de stoel die ik erbij heb getrokken om een recept op te zoeken voor het eten vanavond, niet wetende

dat deze actie alles zou veranderen. ‘Mama doet even haar schoenen aan.’

‘Oké,’ zingt hij en hij volgt me naar de voordeur.

‘Zullen we naar het park lopen?’ stel ik voor, terwijl ik hem eerst zijn jas aantrek. Het duurt even voor ik de rits dicht krijg, doordat mijn handen zo aan het trillen zijn.

‘Ja.’ Zijn armpjes schieten de lucht in en ik kan een glimlach niet onderdrukken.

‘Goed dan, laten we gaan.’ Nadat ik mijn schoenen aan heb getrokken doe ik de deur open en hij stormt voor me uit naar buiten, maar wacht dan tot ik heb afgesloten en reikt naar mijn hand.

Ik hou hem stevig vast terwijl ik op de automatische piloot over de stoep loop en het ene huis na het andere passeer. Ze lijken allemaal op het huis waar Bowie ons naartoe heeft verhuisd, slechts enkele weken nadat we ontdekten dat we zwanger waren van Kingston. Onze jongen was een verrassing van onze huwelijksreis in Jamaica en een complete schok voor mij, omdat ik toen anticonceptie gebruikte en nog niet van plan was moeder te worden.

Tenminste niet op dat punt in mijn leven.

Ik werkte toen als styliste in een kapsalon met het doel in de daaropvolgende jaren een eigen salon te openen, maar dat veranderde toen ik zwanger werd. Gedurende de eerste vijf maanden was ik zo ziek dat ik nauwelijks uit bed kon komen en in de laatste vier moest ik in bed blijven, omdat mijn artsen vreesden dat ik anders een miskraam zou krijgen.

Bowie was geweldig met alles en het was geen probleem voor hem om de touwtjes in handen te nemen en voor ons te zorgen toen ik niet meer kon werken. En nadat Kingston was geboren besloten we dat ik gewoon thuis zou blijven tot hij naar de crèche zou gaan. En met Bowies baan als politieagent kon hij hier en daar een extra dienst nemen, waardoor we het financieel nooit moeilijk hadden.

Nu vraag ik mij af of het niet te veel was, of de verantwoordelijkheden en de stress door het feit dat hij de enige kostwinnaar was voor ons gezin zijn gevoelens voor mij, voor ons, niet hebben veranderd.

Met een gespannen keel duw ik die gedachte weg. Ik werk dan niet buiten de deur, maar fulltime moeder zijn neemt dag en nacht in beslag. Ik krijg geen vrije tijd. Sterker nog, ik kan me de laatste keer dat ik in mijn eentje naar de plee ging niet eens herinneren, laat staan dat ik alleen de deur uitging. En als Bowie dan eens een dag vrij heeft zorg ik ervoor dat hij zich nooit druk hoeft te maken om Kingston of om wat dan ook in huis.

Het afgelopen weekend is hij nog met vrienden de stad uit geweest om te gaan vissen.

Of misschien ook niet. Misschien heeft hij dat weekend wel met een andere vrouw liggen neuken terwijl ik thuis was met onze zoon.

Heb ik bepaalde signalen over het hoofd gezien? Hoelang is dit al aan de gang?

De laatste tijd loopt het tussen ons... Nou ja, als ik eerlijk ben loopt het niet zo denderend. Maar dat kan gebeuren, toch? De goede en slechte momenten in relaties, tijden waarin je je volledig afgesloten voelt van je partner. Ik weet dat ik me al geruime tijd zo voel - langer dan ik aan mezelf durf toe te geven. Ik overtuigde mezelf ervan dat de dingen beter zouden worden naarmate Kingston wat ouder werd en mij niet meer zo nodig had.

‘Mammie, mag ik op de glijbaan?’ vraagt Kingston, waarmee hij me uit mijn gedachten haalt.

Ik kijk om me heen en realiseer me dat we de vijf straten naar het park al achter ons hebben.

‘Ja, hoor, maar wees voorzichtig als je naar beneden gaat.’

‘Weet ik,’ kreunt hij, alsof ik hem al zestien jaar aan het

irriteren ben met mijn overbezorgdheid in plaats van drie jaar.

Ik kijk toe terwijl hij over de houtsnippers op de grond naar het klimtoestel met glijbaan rent. Dan ga ik op het bankje zitten en haal mijn telefoon uit mijn jaszak. Ik tik op het scherm en zie een bericht van Bowie, die me laat weten dat het vanavond laat wordt en dat ik niet op hem hoeft te wachten.

Verdoofd stuur ik snel **Oké** terug, terwijl ik eigenlijk tegen hem uit wil vallen, hem wil vertellen wat voor een leugenaar hij is, hem vragen hoe hij ons dit aan kan doen. Hij weet dat vreemdgaan iets is wat ik hem nooit zou vergeven gezien mijn jeugd, die gevuld was met onrust, hartzeer en verwarring: ik moest toekijken hoe mijn vader mijn moeder bedroog en zij hem steeds weer terugnam, terwijl ze wist dat hij het zo opnieuw zou doen.

Dat is niet het leven dat ik voor mijn zoon wil. Ik wil niet dat hij gaat denken dat een dergelijke relatie normaal is, want dat is niet zo. En ik verdien beter dan een man die mij zoiets aan zou doen.

‘Mammie, kom me duwen!’ roept Kingston.

Ik stop de pijn die ik voel weg en loop over de houtsnippers, terwijl ik een glimlachje forceer voor mijn lieveling.

Ik heb veel om over na te denken. Ik ben niet de enige in deze situatie, niet de enige die dit zal aangrijpen. En aangezien ik zo afhankelijk ben van Bowie zal het even duren voor ik bij hem weg kan gaan.

Kauwend op mijn wang zit ik met mijn beste vriendin Emma op het achterdek, met de babyfoon op tafel, zodat ik het meteen hoor als Kingston wakker wordt. Emma zit te verwerken wat ik haar net op Bowies computer heb laten zien.

En dat is veel meer dan ik eerder vandaag heb gezien.

Het gaat zelfs om vele weken aan berichten heen en weer tussen Bowie en Naomi, de vrouw met wie hij omgaat. Iedere keer dat Bowie mij in de afgelopen twee maanden vertelde dat hij tot laat moest werken, was hij bij haar. En afgelopen weekend, toen hij zogenaamd was vissen met vrienden, zat hij in feite in een huisje dat hij blijkbaar had gehuurd om even met z'n tweeën weg te gaan.

‘Wat een hufter,’ fluistert Emma na een lang moment van stilte. Ze haalt haar mooie groene ogen van het computerscherm om me aan te kijken. ‘Hoe idioot kun je zijn?’ Ze zou geen goede beste vriendin zijn als ze hier niet woedend over was, dus dat verbaast me niets. Het verbaasde me ook niet dat ze al in de gaten had dat er iets aan de hand was toen ik haar vanavond belde terwijl ik het avondeten stond te maken. Ze

antwoordde zonder aarzeling dat ze langs zou komen met een fles wijn zodra ik Kingston naar bed had gebracht.

‘Ik vermoed dat hij niet eens weet hoe idioot hij bezig is. Hij weet waarschijnlijk niet eens dat zijn berichten te zien zijn op zijn computer. En als hij dat wél weet, ging hij er niet van uit dat ik de computer zou gebruiken, omdat ik mijn eigen computer heb en normaal gesproken nooit aan zijn computer kom.’ Ik nip van mijn wijn.

‘Wie is Tucker?’

‘Geen idee. Haar man of vriendje, denk ik.’ Mijn keel knijpt dicht en ik vraag me af of hij het weet of net zo overrompeld zal zijn als ik.

‘Ze weet dat Bowie getrouwd is.’

‘Ik weet het.’ Ze had het meer dan eens over mij, vroeg of hij dacht dat ik iets vermoedde. Ze vroeg ook naar Kingston, alsof ze hem kende en zich zorgen over hem maakte. Wat een giller. ‘Het is heel gemakkelijk om haar de schuld hiervan te geven, maar dat weiger ik. Ik ben getrouwd met Bowie, niet met haar. Hij had moeten weglopen.’

‘Jij bent een beter mens dan ik.’ Haar blik glijdt naar de glazen schuifdeur, waar je mijn woonkamer in kunt kijken. Daar aan de muur, boven de open haard, hangt de familiefoto van Bowie, Kingston en mij. Een foto die we een maand geleden hebben laten maken. Als ik er nu naar kijk, naar die glimlach op Bowies gezicht, voel ik me misselijk worden.

‘Dus, wat ga je doen?’

‘Bij hem weg.’

‘Goed zo.’

‘Is dat echt zo?’ Ik schud mijn hoofd. ‘Is het zo gemakkelijk om die weg te kiezen? Moet ik er niet op z’n minst over denken de dingen op te lossen of dat tenminste te proberen, voor Kingston?’

‘Om de dooie dood niet, M. Je moet juist niet denken aan dingen oplossen. We weten allebei hoe dat zal aflopen. Jij legt

hem het vuur aan de schenen, hij belooft het nooit meer te doen, en dan kom je er over een jaar of vijf, of zelfs al over een maand achter dat hij iemand anders ligt te naaien. Echt niet!’

Ik sluit mijn ogen, leg mijn hoofd in mijn nek en hark met mijn vingers door mijn haren. ‘Ik moet een baan zoeken. Ik moet een appartement of huis zoeken voor Kingston en mij. Ik moet... Er is zoveel dat ik moet doen.’

‘Je weet dat Polly altijd wel een stoel voor je heeft in de salon en ik heb een klant die makelaar is en die jou zeker weten kan helpen een woning te vinden. Het komt wel goed met je.’ Ze reikt naar mijn hand. ‘Wanneer vertel je hem dat je het weet?’

‘Ik moet eerst wat dingen geregeld hebben voordat ik hem confronteer. Je weet net zo goed als ik dat hij soms een...’

‘Lul is?’ vult ze aan.

‘... beetje moeilijk kan zijn als hij in een hoek gedreven wordt.’ Ik geef haar een schopje en ze perst haar lippen opeen. Zij heeft Bowie nooit leuk gevonden. Niemand van mijn vrienden of familie eigenlijk. Maar ze houden allemaal van mij en wisten dat ik verliefd op hem was, dus hebben ze hun eigen gevoelens opzij gezet. Bowie aan de andere kant, mocht ook nooit iemand van hen, dus er was geen liefde verloren. Ik had gewoon snel moeten leren voorzichtig om te gaan met iedere relatie..

‘Hij zal je tegenwerken.’

‘Dat weet ik.’ En niet zo’n beetje ook. Hij zal me ook door de mangel halen als het gaat om bezoekrechten en al het andere wat met Kingston te maken heeft. Hij zal het me denk ik ook moeilijk maken om weg te gaan. ‘Daarom moet al mijn zaken op een rijtje hebben voordat ik hem confronteer. Anders wordt het een verloren strijd.’

‘Ik zou je graag uitnodigen bij mij en Eli te blijven, maar bij ons is het...’

‘Ik weet het,’ onderbreek ik haar. De studio waar zij met

haar vriend woont is klein, daar kunnen met geen mogelijkheid twee extra mensen logeren.

‘Maar ik kan je een lening geven als je wilt, weet je, om je te helpen je eigen plek te krijgen.’

Voor het eerst die dag vullen mijn ogen zich met tranen en ik haal bibberig adem. ‘Dank je.’

‘Je weet dat ik er voor je ben, voor wat dan ook.’

‘Dat weet ik.’ Ik knuffel haar als ze opstaat en haar armen om me heen slaat.

‘Je komt hier wel doorheen, M. Je bent de sterkste persoon die ik ken,’ fluistert ze en mijn ogen vallen dicht.

Ik ben sterk, maar soms is het zwaar klote zo sterk te moeten zijn.

Voorals dat moet omdat je geen andere keus hebt.

***Als onze geliefden geen affaire hadden gehad,
had ik Tucker Beckett nooit ontmoet...***

Als pas gescheiden en alleenstaande moeder van een zoontje, zou Miranda Owens zich niet aangetrokken mogen voelen tot Tucker Beckett. Hij is wel de laatste man die ze zou moeten doorgronden. De laatstem man die ze aan het lachen zou moeten maken. Maar toch is er iets aan de detective met de stormachtige blauwe ogen en grofgebekte mond dat haar zo naar hem doet smachten.

Was het leven maar zo eenvoudig.

Terwijl Miranda en Tucker voorzichtig hun ontluikende liefde voor elkaar verkennen, werkt Tucker aan de zaak van de moord op een jonge vrouw. Ondertussen doen hun exen er alles aan om hen uit elkaar te drijven.

Voordat ze écht voor elkaar kunnen vallen, zullen Tucker en Miranda moeten uitzoeken of hun ongelukkige omstandigheden het enige is wat hen bindt, of dat ze meer voor elkaar betekenen dan dat.

Liefde hoeft niet ingewikkeld te zijn, maar het leven zelf is dat vaak wel...

 SVM
PUBLISHING

SVM.PUBLISHING.BE

 SVM.PUBLISHING